

ὅτι ἐν τῇ ἀτυχῇ Πάρῃ τὸ καλλίκαρπον δένδρον τῆς παιδείας ἔθαλλεν.

Ἐν Ἀργυροκάστρῳ, εἰμὴ ἀρχαιότερον, ὁ περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης Ἐκατ. λόγιος καὶ ζηλωτῆς Ἐπίσκοπος Δρυϊνουπόλεως Δοσιθεὸς ὁ ἐκ Μετσόβου ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτοῦ καὶ ἐτέροις ἐράνοις συνέστησε Σχολὴν Ἑλληνικὴν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης Ἐκατ., ἧς προέστησε τὸν αὐτάδελφον αὐτοῦ Κωνσταντῖνον, μαθητὴν τῆς Μπαλαναίας Σχολῆς, μεθ' ὃν Εὐστράτιον τὸν ἐκ Βιθουκουκίου¹ ἡ Σχολὴ τοῦ Ἀργυροκάστρου ἔβαινεν ἀπροσκόπτως μέχρι τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Δοσιθεοῦ πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἐνοίκων καὶ τῶν πέριξ, συστάσα ἐκ νέου τῷ 1830 ὑπὸ τοῦ τότε μὲν Δρυϊνουπόλεως, εἶτα δὲ Ἰωαννίνων καὶ Κυζίκου, τελευταῖον δὲ (1860—1863) Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Β', διατηρουμένη ἀκμαία καὶ μέχρι τῆς σήμερον². Αὐτόθεν κατήγετο Ἀλέξανδρος Βασιλείου (1800), Πρόξενος τῆς Ἰ. Πύλης ἐν Τεργέστη, πρὸς ὃν ὁ Κοραῆς ἐπέστειλε³, Μιχαὴλ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τότε μέγα δυνάμενος, Γεώργιος Δημητρίου (1780) ἑλληνολατινικὴν γραμματικὴν συντάξας πρῶτος⁴, καὶ ἕτεροι.

Ἐν Δελβίνῳ (ἐν τῇ ἐνορίᾳ Λάκκα) ὁ αὐτόθεν καταγόμενος, ἐν δὲ Ἐνετία ἔμπορος, Σπυρίδων Ρίζου συνέστησε Σχολὴν τῷ 1749⁵ διατηρηθεῖσαν μέχρι τῆς πτώσεως τῆς Ἐνετικῆς Ἀριστοκρατίας (τῷ 1797), παρ' ἧ ὑπῆρχεν ἡ προικοδότησις αὐτῆς⁶.

Ἐν Δροβιάνῃ, τῇ παρὰ τὸ Δέλβινον, προτροπῇ⁷, λέγεται, τοῦ

(1) Π. Ἀραβ. Χρονογραφία τῆς Ἠπείρου Β', 282.

(2) Π. Ἀρ.

(3) Βρετοῦ Β', 244.

(4) Ἰωσήφ Δεκιγάλλα Σχεδιάσμα Κατόπτρου σελ. 123. Βρετοῦ Β', 78.

(5) Βελούδου Χρυσαλλίδ. τοῦ ἔτους 1863 σελ. 29.

(6) Π. Ἀρ.

(7) Προτροπῇ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ συνέστησαν πολλαχοῦ τῶν μερῶν τούτων τῆς Ἠπείρου Σχολαί, κατὰ παράδοσιν δὲ καὶ ἐν Χειμᾶρρα, καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἀβαρίτσας, ἀλλὰ τὰ δύο ταῦτα ἐλλεῖπει πόρων τακτικῶν ἀπέσθησαν Π. Ἀρ.